

[Anne Grete Holmsgård]

virkelig kan føre erhvervs politik, men jeg har faktisk ikke set noget, der minder om hverken erhvervs- eller industripolitik, siden denne regering kom til. Der er ingenting. Der kommer en industripolitisk redegørelse én gang om året; det ene år hedder det informationsteknologi, det andet år hedder det – svips – bioteknologi, men på et område som dette, som alle diskuterer – for det er jo ikke bare blevet rejst med dette forslag fra socialdemokratiet – har regeringen i virkeligheden ikke noget at byde på ud over at traske videre i det fodspor, man har lagt i 1970'erne.

Her må jeg sige, at jeg også synes, det er lidt surt og ærgerligt, at socialdemokraterne også trasker så meget med, som de gør, for det gør de jo. I dette forslag taler de om begrebet matching, og bortset fra, at der ikke er nogen vurdering af, hvad det egentlig vil betyde, bortset fra, at der ikke er nogen oplysninger om, hvilke krav man i øvrigt vil stille i forbindelse med matchingordningerne, er det i virkeligheden at sige: nu åbner vi for pengeposen, for vi har ikke nogen andre og bedre ideer til, hvordan vi skal planlægge os ud af krisen.

Det samme gælder indeksfinansiering, som meget vel kan blive en alvorlig økonomisk bombe under statskassen. Socialdemokratiet skriver i bemærkningerne under punkt 2, at man med den inflationsudvikling, der er i øjeblikket, ikke behøver at være så bekymret, men hvem siger, at den holder? Det er der jo ingen der ved om den gør.

Det samme gælder faktisk punkt 3, finansiering i udenlandsk valuta efter rederiets eget valg, altså frit fra kassen. Der er simpelt hen overhovedet ingen krav koblet til det her, og det forstår jeg ikke socialdemokratiet vil lægge navn til. Jeg kan godt huske de modeller, socialdemokratiet som regeringsparti har lagt navn til i 1970'erne, men jeg troede egentlig, man selv var begyndt at blive lidt kritisk over for dem. Jeg kan i hvert tilfælde huske, at Knud Heinesen, medens han endnu var folketingsmedlem, sagde, at man var begyndt at revurdere den støttepolitik på erhvervsområdet, man var gået ind for tidligere, bl.a. den skjulte støtte, fordi man egentlig ikke mente, den havde virket efter hensigten, og – formoder jeg også – fordi man egentlig mente, det ikke var særlig rimeligt at yde en støtte, når man ikke klart kunne se, hvad der egentlig var subsidieelementet. Jeg mener,

det ville være langt mere fair at gøre, som SF siger: hvis vi skal have støtte til dette område, så giv den dog som produktionsstøtte, så kan alle se, hvad det er, og så bliver det givet til de danske værfter og ikke som her, hvor det går til rederne!

Jeg blev også lidt paf over, at hr. Svend Andersen så håndfast, som han rent faktisk gjorde det heroppefra, kunne stå og sige, at den aktuelle krise i skibsværftssektoren er overstået om to-tre år. Jeg var også med til konferencen i Ejtveds Pakhus, og jeg fandt ikke nogen særlig lodige argumenter for at holde fast på, at krisen skulle være overvundet om to-tre år.

Jeg noterede mig også med overraskelse indstillingen fra industriministeriets kontaktudvalg, hvor der står, at man ikke vil lægge navn til at sige, at krisen er overstået om en to-tre år. Man skriver videre, at det ikke er realistisk at antage, at Danmark kan undgå at tage sin del af værftsnedlæggelserne.

Jeg forstår faktisk ikke, hvorfor socialdemokratiet ikke har krævet, at der bliver foretaget en ordentlig og tilbundsående analyse af udviklingen inden for værftssektoren både herhjemme og internationalt. Jeg mener ikke, at industriministeriets kontaktudvalg er klædt på til en sådan opgave, for det er jo kun en mindre del af kontaktudvalget, der består af industriministeriets egne folk, som oven i købet er underlagt en politisk chef, industriministeren, men hertil kommer, at resten jo er lobbyvirksomhed. Vi skal da ikke have lobbyen til at sidde og lave den slags vurderinger. Jeg synes, socialdemokratiet skulle være med til at foreslå, at der laves en ordentlig og uvildig analyse af fremtidsmulighederne på dette område, så vi ved, hvad det er, vi tager stilling til, når der kommer sådan nogle forslag på bordet, eller når der kommer nye kriser.

Noget andet, jeg vil kritisere socialdemokratiet for, er dets manglende stillingtagen til, hvad der skal ske, hvis nogle værfter lukker. Hvorfor siger man ikke allerede nu: vi må have en ordentlig kortlægning af de uddannelses kvalifikationer, folk har i de områder, der kan blive udsat for massefyringer? Nogle af dem er jo allerede sket. Vi må selvfølgelig have en plan for den omskoling og efterskoling, der skal til, og vi må have nogle bud på, hvordan vi kan sikre en anden pro-